

opbevarer letfængelige Stoffer, og at mange Mennesker der færdes, motiverer tilstrækkelig denne strengere Bestemmelse (Sfr. Forordningen af 4de Marts 1856 § 2, 4de og 5te Afdeling) ikke blot med Hensyn til den egentlige brandfarlige Bygning, men ogsaa for de til Været hørende Bygninger, der ligge indenfor den angivne Afstand fra samme.

§§ 23—27.

De her indeholdte Regler ere optagne deels fra Bygningsloven for Kjøbenhavn af 17de Marts 1856 §§ 46—61 med de paa Grund af de locale Forholds Forskjellighed fornødne Lempelser, deels fra de tidligere fra Ministeriet om snevre Skorstensrør udstedte Circulairer af 3die December 1853 og 27de October 1855.

Utiladeligheden af de saakaldte Stikkorstene, der ikke ere opførte fra Grunden af, er antaget allerede at ligge i Forordningen af 29de Februar 1792 § 1, at alle Skorstene skulle forsvarlig indrettes. Deres Farlighed er ogsaa ofte ved den indsamlede Erfaring godtgjort, hvilket Moment ligeledes har foranlediget Forskriften om, at Skorsteenspiiben indtil 1 Alen under det Sted, hvor Røret passerer Taget, bør være af heeltbrandte Steen, idet det meget ofte har vist sig, at Skorstene af raae Steen, hvor de vanskelig kunne eftersees, have slaaget Revner, og at Antændelse gjennem disse er skeet.

Anbringelsen af en Ramme eller Træværk, for at forhindre, at Foder, Brændsel og deslige Gjenstande komme Skorstenen nærmere end 1 Alen, bør ligeledes paabydes, da det ubestemte Forbud i Forordningen af 29de Februar 1792 § 10 i Slutningen har vist sig at være utilstrækkeligt, og de til Ministeriet indsendte Forsørsudskrifter godtgjøre, hvor ofte Uforstgighed i denne Henseende har givet Anledning til Ildsvaade.

At Skorsteensankere eller saakaldte Hammere ifølge Udkastets § 24 skulle være af Jern, og at intet Træværk maa anbringes inde i Skorstenen, forhindrer ikke, at Træpinde eller deslige til midlertidigt Brug sættes op i Skorstenen f. Ex. for derpaa at anbringe Kjøv til Røgning.

Bagerovne have hidtil ofte været opførte af raae Steen, Kampsteen eller stampet Leer, ligesom Loftet ofte i de lavere, ældre Bønderbygninger har ligget umiddelbart paa Dønen, hvilken Bygningsmaade meget hyppigt har forarsaget Brandskade og derfor bør søges forebygget ved de her opstillede Regler, hvilke man har sævnet i den hidtil gjældende Lovgivning (Sfr. Forordningen af 29de Februar 1792 § 2).

Det Samme gælder om Udkastets § 27 angaaende Indretningen af Køller.

§ 28.

I Forordningen af 29de Februar 1792 § 1 i Slutningen indeholdes, at der skal lægges Loft eller andet forsvarligt Luffe over Bryggerhuse og Kjøkkener, og denne Bestemmelse er hidtil af Ministeriet fortolket saaledes, at der burde være Loft over et Bryggers, selv om Indsyringen skee fra Skorstenen. Til et forsvarligt Loft fordres, at det bestaaer af glat-høvlede, sammenploiede Bræder. Skjøndt der fra flere Sider er foreslaaet, at Loftet i alle Bønderhuse foroven bør være belagt med et 2 Tommer tykt Lag af ættet Leer, og dette vistnok er et meget hensigtsmæssigt Middel til at modvirke Ildens Forplantelse fra Underdelen af Huset til Taget eller omvendt, har man dog ikke troet at burde foreskrive dette som en nødvendig Betingelse, blandt andet fordi Loftet i Almindelighed benyttes til Opbevaring af Sæd, der let kan blive ureen, naar Leret henfaldrer.

Den i Paragraphen omhandlede Bygningsmaade, at anbringe ydvendige Døre ligeoverfor aabne Ildsteder o. s. fr., er paa mange Steder i Landet meget gængse og har forarsaget megen Skade, idet Trævinden gennem den aabenstaaende Dørvær har ført Gnister op i Taget eller det paa Loftet liggende Foder eller ført Bløder hen til andre letantændelige, i Kjøkkenet værende, Gjenstande f. Ex. Spaaner, Dvas o. s. v. Denne Bygningsmaade bør derfor ligefrem forbydes.

Den sidste Passus har man, skjøndt den vel ikke paa Landet vil finde stor Anvendelse, dog troet at burde optage efter Bygningslov for Kjøbenhavn § 62.